

Arrest

nr. 234 258 van 19 maart 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN WALLE
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 16 mei 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 april 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 december 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN WALLE en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 15 mei 2018 en heeft er zich vluchteling verklaard op 6 november 2018.

1.2. Op 26 april 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 29 april 2019 aangetekend naar verzoekster verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, Li. M. L. G., verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en katholiek te zijn. U bent geboren op 14 september 1975 in Medellin en bent daar naar school geweest. Na het behalen van uw diploma middelbaar onderwijs bent u beginnen werken in de kleinhandel en in marketing. 22 jaar geleden, dus omstreeks 1997, werd uw broer W. ontvoerd. Hij is daarna nooit meer teruggezien. U was op dat ogenblik een alleenstaande moeder, nadat u in 1992 een zoon had gekregen: J.. In 2007 trouwde u met S. A. Lo. M.. Jullie kregen samen een dochter, I.. U bent vervreemd van uw echtgenoot en hoewel jullie officieel nog getrouwd zijn, gingen jullie ongeveer twee jaar geleden uit elkaar.

In 2017 opende u een winkeltje bij u thuis om wat extra inkomsten te genereren. Dit trok de aandacht van de criminele bende “Los Pelujos”, die u begon af te persen. O., het bendelid dat in uw straat het geld incasseerde, kwam elke week langs. Na verloop van tijd werd de bende inhaliger, tot u na vier maanden moest vaststellen dat al uw winst in de zakken van “Los Pelujos” verdween. U kon zich dit niet meer veroorloven en sloot daarom uw winkel, maar daar had O. geen begrip voor. Hij bleef geld van u eisen, en bedreigde u met de dood als u niet zou betalen. U kwam O. tegen in uw wijk en ook via Whatsapp bleef hij u met berichten bestoken waarin hij geld vroeg.

Vanwege de aanhoudende bedreigingen nam u het besluit om Colombia te verlaten. Uw zoon J. is volwassen en woonachtig te Medellin, en uw dochter bracht u onder bij uw zus A., ook in Medellin. U leende zelf geld bij een neef en verliet op 14 mei 2018 Colombia. U betrad de Schengenzone in Frankfurt, Duitsland, en reisde onmiddellijk door naar België, waar u bent aangekomen op 15 mei 2018. Op 06 november 2018 diende u in België een verzoek tot internationale bescherming in.

Na uw vertrek uit Colombia heeft O. uw zoon J. bedreigd. Als reactie daarop is J. aangifte gaan doen bij de politie, en vervolgens van adres veranderd binnen Medellin. Sindsdien heeft hij niets meer gehoord van O..

U vreest bij terugkeer te worden gedood door “Los Pelujos”, de bende die u afperste.

Ter ondersteuning van uw verzoek hebt u volgende documenten neergelegd: uw paspoort, een kopie van de aangifte die uw zoon heeft gedaan in Medellin, een kopie van een overlijdensakte, screenshots van Whatsappberichten, foto's van uw winkel, berichten over veiligheidsincidenten in uw wijk en nieuwsartikels over de veiligheidssituatie in Medellin.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er moet worden besloten dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

In de eerste plaats moet worden opgemerkt dat u zeer laattijdig een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. *U bent op 15 mei 2018 in België toegekomen, maar uit het administratief dossier blijkt dat u pas op 14 oktober 2018 de pre-screening hebt doorlopen om op 06 november 2018 het verzoek te kunnen indienen. U verklaart daarover dat u niet afwist van het bestaan van internationale bescherming (CGVS, p.11). Deze uitleg is echter absoluut niet voldoende. U verklaart immers zelf dat u uiteindelijk navraag deed bij een sociaal assistent, die u wegwijs maakte in de procedure (CGVS, p.11). Van iemand van uw scholingsniveau (CGVS, p.6), die mensen kent in België (CGVS, p.8-9), en die verklaart Colombia onder andere te hebben verlaten omdat het daar te gevaarlijk was geworden (CGVS p.11) mag redelijkerwijs verondersteld worden dat die zich zo snel mogelijk op de hoogte zou stellen van de mogelijkheden die bestaan om bescherming te verkrijgen. Dat u dit niet deed, ondergraaft op ernstige wijze de door u ingeroepen vrees. Op die manier ontstaat namelijk de indruk dat*

de economische motieven die u in één adem noemt met de veiligheidsproblematiek in Colombia zwaarder wogen in uw beslissing om naar België te reizen.

Bovendien moet er op gewezen worden dat u naar eigen zeggen nooit enige hulp of bescherming hebt gezocht in Colombia (CGVS, p.11,15). **Er dient in dit verband ook vermeld te worden dat internationale bescherming pas kan worden ingeroepen wanneer alle nationale rechtsmiddelen op redelijke wijze zijn uitgeput, wat in uw geval niet zo is.** Daarbij aansluitend kan worden opgemerkt dat u werd gevraagd of het niet mogelijk zou zijn voor u om in een andere regio van Colombia te gaan wonen, zoals de hoofdstad Bogota. U antwoordt dan dat u niet wilt terugkeren naar Colombia omdat u zich veiliger voelt in België en omdat uw financiële kansen beter zijn in België dan in Colombia (CGVS, p.17), wat de indruk versterkt dat economische motieven voor u belangrijker zijn dan de vrees die u inroept. Dit is uiteraard nefast voor uw geloofwaardigheid. Volgens u is uw zoon J. in november 2018 verhuisd naar een ander adres in Medellin (CGVS, p.13) en sindsdien heeft hij niets meer gehoord van O., de man die hem bedreigd had (CGVS, p.11). Gevraagd waarom u niet iets gelijkaardigs hebt geprobeerd om aan O. te ontkomen, houdt u het erop dat u zich niet goed meer voelde in Colombia en "Ik wilde er eerlijk gezegd niet meer blijven." (CGVS, p.13). Dergelijke uitspraken relativeren opnieuw de vrees die u zou hebben aangezet tot vertrek uit uw land van herkomst.

Over de reden dat u nooit naar de politie bent gestapt zijn uw verklaringen trouwens helemaal niet consistent. U hebt bij DVZ gezegd dat de man die u afperste u had verwittigd dat de lokale politie met hem samenwerkte en dat u geen klacht mocht indienen. U zei toen ook dat niemand u hielp en dat de politie u niet geloofde (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal ontkent u ooit te hebben verklaard dat de politie u niet geloofde, en benadrukt u dat u nooit naar de politie bent gestapt, maar uw zoon wel (CGVS, p.14). Het louter ontkennen van uw verklaringen is evenwel geen afdoende antwoord. U herhaalt tijdens het persoonlijk onderhoud aanvankelijk dat O. u waarschuwde dat u niet naar de politie mocht stappen, en dat hij het zou weten als u dat wel deed (CGVS, p.11). Even later lijkt u uw verklaringen te wijzigen wanneer u zegt dat u ermee dreigde O. aan te geven bij het gerecht, en dat O. daarop uitdagend antwoordde dat u dat mocht proberen, en dat hem niets uitmaakte omdat hem toch niets zou overkomen (CGVS, p.13-14), wat toch een heel andere reactie is. Even later verklaart u dan weer dat u nooit hulp hebt gevraagd aan de politie omdat O. beweerde dat hij samenwerkte met de politie en dat u wel wist wat er met u zou gebeuren als u zou proberen een aangifte te doen.

U legt een kopie neer van een document waaruit moet blijken dat uw zoon klacht heeft ingediend tegen O. wegens afpersing. Daarbij moet meteen vermeld worden dat er aan kopieën weinig bewijswaarde kan worden toegeschreven omdat deze met eenvoudig knip- en plakwerk te vervalsen zijn. Dat u het ontbreken van het origineel toeschrijft aan de kostprijs van een internationale zending (CGVS, p.4), is gezien het feit dat u al van bij het begin van de procedure duidelijk gemaakt werd dat u alle relevante documenten moet voorleggen (DVZ, Vragenlijst CGVS, Punt 1 – Voorafgaandelijk advies) en de vrees die u inroept toch wel opmerkelijk. Volgens uw zeggen gaven de Colombiaanse autoriteiten een vrijblijvend antwoord aan uw zoon na deze klacht (CGVS, p.13). Opvallend genoeg moet u vervolgens toegeven dat u eigenlijk nooit aan uw zoon hebt gevraagd of de politie iets met deze klacht heeft gedaan: "Als je een aangifte doet daar dan is het een lange procedure, het is niet van de ene op de andere dag. Ze hebben hem gezegd dat ze die bende zouden natrekken en het nummer bekijken maar tot op de dag van vandaag heb ik niet gevraagd hoe het juist zit." (CGVS, p.13). Daarmee geeft u blijk van een merkwaardige desinteresse in de problemen die tot uw vertrek zouden hebben geleid, wat uw geloofwaardigheid verder op de helling zet. Dat uw zoon een klacht heeft ingediend bij de politie is overigens een indicatie dat deze mogelijkheid wel degelijk ook bestond voor u.

Verder blijken uw verklaringen ook weinig gedetailleerd en doorleefd te zijn. Tijdens het spontaan relaas verwijst u naar bedreigingen vanwege O., waar u ook kwam (CGVS, p.9). Vervolgens vertelt u over de Whatsappberichten die u hebt ontvangen (CGVS, p.9), maar later erkent u dat deze berichten allemaal dateren van na uw vertrek uit Colombia (CGVS, p.16). Gevraagd naar wanneer u ongeveer tot het besluit kwam dat u niet langer in Colombia kon blijven, verwijst u opnieuw heel algemeen naar bedreigingen in 2017, en dat u daarna op twee maanden tijd alles hebt geregeld om naar België te reizen (CGVS, p.10). Het is vreemd dat u niet meer vanuit uw persoonlijke ervaringen een beeld schetst van het ogenblik dat de situatie in Colombia u teveel werd. Ook wanneer u gevraagd wordt naar hoe vaak of met welke frequentie O. bedreigingen tegen u heeft geuit, blijft u zeer vaag: u hebt het dan enkel nog over wekelijks afpersing toen u de winkel uitbaatte en Whatsapp-berichten van nadat uw winkel gesloten was (CGVS, p.15). Overigens hebt u van die Whatsapp-berichten de originelen niet kunnen laten zien omdat uw gsm niet meer goed werkt (CGVS, p.15), waardoor het Commissariaat-

generaal niet eens in staat is om het bestaan van deze berichten te verifiëren. In alle geval is het zeer opmerkelijk dat u aangeeft te zijn gevlucht voor het terreurbewind van een bendelid, maar toch zo aan de oppervlakte blijft als u spreekt over de omstandigheden van uw vertrek.

Het is daarenboven bizar dat O. en "Los Pelujos" uw zoon voor het eerst bedreigden in november 2018 (CGVS, p.14), ettelijke maanden na uw vertrek uit Colombia (CGVS, p.11). U beweert namelijk dat u werd afgeperst toen u op uw thuisadres een winkeltje opendeed, en dat O. u bij u thuis kwam bedreigen (CGVS, p.9). Uw zoon J. woonde altijd samen met u op datzelfde adres voor uw vertrek uit Colombia (CGVS, p.10). Het mag dan ook verwondering wekken dat O. u bleef belagen omdat hij geld wilde, en u toch nooit is komen zoeken op uw thuisadres, waar nog steeds verwanten van u woonden. Nog volgens u zijn uw zoon en dochter pas op een ander adres gaan wonen nadat O. uw zoon had bedreigd, dus in november 2018 (CGVS, p.10-11,13). O. kent blijkbaar ook het adres van uw ouders en "Los Pelujos" hebben één keer iemand naar het huis van uw ouders gestuurd om naar u te komen vragen (CGVS, p.14). Aangezien u O. hebt geblokkeerd op Whatsapp (CGVS, p.16) en uw familieleden zijn vertrokken uit het huis waar O. jullie wist wonen (CGVS, p.10-11) zouden uw ouders het laatste aanknopingspunt zijn voor "Los Pelujos" om u terug te vinden, dan wel om druk op u uit te oefenen. Dat deze bende zich niet de moeite getroost heeft om via uw ouders contact met u op te nemen, is op zijn zachtst gezegd eigenaardig gezien de door u geschetste gang van zaken. Hieruit blijkt in elk geval niet dat deze bende hardnekkig naar u op zoek zou zijn.

Het Commissariaat-generaal wenst ook aan te stippen dat u om onduidelijke reden mist spuit over uw activiteiten op sociale media. Hoewel u aanvankelijk ontkent een alias te gebruiken en zegt op Facebook actief te zijn onder uw eigen volledige naam (CGVS, p.5), geeft u later toe dat u ook de naam "M. Lo." gebruikt (CGVS, p.16). Volgens u hebt u in Europa een nieuw profiel aangemaakt, en moest u een andere naam gebruiken omdat uw eigen naam reeds verbonden was aan uw eerste profiel. U had de vraag naar andere namen die u gebruikte geïnterpreteerd als een vraag naar een "bendenaam" (CGVS, p.16). Daar waar het Commissariaat-generaal eventueel begrip zou kunnen opbrengen voor verwarring omtrent wat als een alias beschouwd zou worden, dient erop te worden gewezen dat uw achternaam niet "Lo." is, maar wel L.G., dat het internetadres ((...)) aantoont dat dit profiel werd aangemaakt onder uw eigen volledige naam en dat u dus de naam hebt veranderd, en dat uit aan het administratieve dossier toegevoegde screenshots blijkt dat u dit profiel in werkelijk reeds gebruikt sinds 2015. Dat uw verklaringen ook daar niet stroken met de waarheid, is een laatste punt dat uw geloofwaardigheid ondermijnt. Een en ander doet namelijk vermoeden dat u het bestaan van dit profiel liever verborgen had gehouden.

Het Commissariaat-generaal betwist niet dat u mogelijk een winkel hebt uitgebaat in Medellin, Colombia, waarvan u het Commissariaat-generaal foto's hebt bezorgd. Gezien de ongeloofwaardigheid van de door u beweerde feiten dient echter besloten te worden dat u ook niet aannemelijk hebt gemaakt dat u wegens deze activiteiten door criminelen werd gevisieerd en bedreigd, noch dat deze criminelen naar u op zoek waren of zouden zijn nadat u niet langer het profiel van winkeluitbater had. Louter het feit dat u in het verleden ooit een winkel zou hebben gehad en om die reden mogelijks door criminele bendes bent benaderd om geld te betalen voor "bescherming", volstaat niet om uw nood aan bescherming aannemelijk te maken.

Volledigheidshalve wordt hier nog aan toegevoegd dat u ook hebt verwezen naar uw broer die 22 jaar geleden vermoedelijk door de guerrilla werd ontvoerd, en van wie sindsdien nooit meer iets gehoord is (CGVS, p.7-8). Deze tragische gebeurtenis staat evenwel los van de door u ingeroepen vrees, en kan op zich ook niet volstaan om in uw hoofde een actuele en gegronde vrees aannemelijk te maken.

Samenvattend kan dus gesteld worden dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te koesteren, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet te lopen.

De overige documenten die u hebt neergelegd vermogen niet om deze inschatting om te buigen. Uw paspoort toont slechts uw identiteit en nationaliteit aan, dewelke in deze beslissing niet worden betwijfeld. De overlijdensakte houdt geen rechtstreeks verband met de door u ingeroepen feiten. De afbeeldingen van berichten over veiligheidsincidenten, en de nieuwsartikels die u hebt neergelegd alsook de video's die u wilde tonen en die tijdens een pauze in het gehoor werden bekeken (CGVS, p.13) houden evenmin rechtstreeks verband met de door u ingeroepen feiten, maar verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie, die hieronder verder wordt besproken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Colombia werd het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015 in rekening genomen. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Colombiaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites beoordeeld dient te worden.

Uit een grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van het FARC, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord uitgebreid zijn.

Zowel uit voornoemde UNHCR Eligibility Guidelines, als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Zo speelt het gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's en de Colombiaanse autoriteiten zich hoofdzakelijk op het platteland. In andere regio's en in de (groot)steden wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict. De moorden die in de steden worden gepleegd betreffen bovendien quasi uitsluitend burgers met een specifiek profiel, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Het geweld in de steden houdt bijgevolg eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie, doch heeft geen uitstaans met art. 48/4, § 2, c Vw. . Voor de toepassing van dit wetsartikel is immers vereist dat er sprake is van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard is.

Het CGVS ontkent, noch betwist dat er nog gewapende confrontaties en veiligheidsincidenten plaatsvinden in Colombia. Echter, omwille van de hierboven beschreven regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Colombia, dient er niet alleen rekening gehouden te worden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Colombia, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Medellín te worden beoordeeld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Colombia complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet

op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er burgers in de stad Medellín actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Medellín. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste en enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, alsook voert verzoekster aan dat er een beoordelingsfout voorligt.

Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat haar vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoekster vraagt in hoofdorde om haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift nog volgende stukken: de originele aangifte ingediend door haar zoon (stuk 3), het bewijs dat haar zoon op 27 maart 2019 Colombia heeft verlaten en zich thans in Spanje bevindt (stuk 4) en artikels betreffende de veiligheidssituatie in Medellín (stuk 5).

Per drager brengt de commissaris-generaal op 20 januari 2020 samen met een aanvullende nota een weblink bij naar de volgende informatie: het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia*” van september 2015, de COI Focus “*République de Colombie. Situation sécuritaire*” van 7 juni 2018, de COI Focus “*Colombia. Veiligheidssituatie*” van 13 november 2019 en het inwoneraantal van Colombia (rechtsplegingsdossier, stuk 14).

Ter terechtzitting brengt verzoekster nog een aanvullende nota bij met volgend stuk: het paspoort van haar dochter met stempel op datum van 12 december 2019 (rechtsplegingsdossier, stuk 11).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel

aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoekster voert aan dat zij door de criminele groepering “*Los Pelujos*” vermoord zal worden bij een terugkeer naar Colombia. In de bestreden beslissing wordt verzoekster de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) verzoeksters verzoek om internationale bescherming zeer laattijdig heeft ingediend; (ii) verzoekster naar eigen zeggen nooit enige hulp of bescherming heeft gezocht in Colombia en internationale bescherming pas kan worden ingeroepen wanneer alle nationale rechtsmiddelen op redelijke wijze zijn uitgeput, *quod non*, verzoeksters niet aantoonde dat zij niet elders in Colombia zou kunnen wonen en haar verklaringen de indruk wekken dat economische motieven belangrijker zijn dan de vrees die zij inroept; (iii) verzoeksters verklaringen aangaande de reden waarom zij nooit naar de politie is gestapt niet consistent zijn; (iv) de kopie van de klacht die haar zoon indiende tegen O. wegens afpersing niet kan overtuigen, zoals wordt toegelicht en verzoeksters desinteresse in de problemen die tot haar vertrek zouden hebben geleid verder afbreuk doet aan haar geloofwaardigheid; (v) verzoeksters verklaringen aangaande de bedreigingen door O. weinig gedetailleerd en doorleefd zijn, onder meer wat betreft de bedreigingen en de frequentie van de bedreigingen en de bedreigingen via WhatsApp-berichten die zij van O. zou hebben ontvangen niet in originelen kan laten zien; (vi) het niet aannemelijk is dat O. en “*Los Pelujos*” haar zoon slechts in november 2018 voor het eerst bedreigden en ook de vaststelling dat zij geen poging ondernamen om via haar ouders contact op te nemen met verzoekster, erop duidt dat deze bende niet hardnekkig naar haar op zoek is; (vii) verzoekster om onduidelijke redenen mist spuit over haar activiteiten op sociale media; (viii) hoewel op zich niet wordt betwist dat verzoekster mogelijk een winkel heeft uitgebaat in Medellin, zij niet aantoonde dat zij omwille van deze activiteiten door criminelen werd geviseerd en bedreigd, noch dat deze criminelen naar haar op zoek waren of zouden zijn nadat zij niet langer het profiel van winkelluitbater had; (x) de verdwijning van verzoekster broer 22 jaar geleden losstaat van de door haar ingeroepen vrees voor vervolging en (xi) de overige door verzoekster voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.2.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.2.3. De Raad merkt op dat verzoekster om de vluchtelingenstatus toegekend te krijgen overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dient aan te tonen dat zij wordt vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bepaalde gronden, te weten haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of haar politieke overtuiging.

Uit de lezing van het administratief dossier blijkt evenwel dat de door verzoekster beschreven moeilijkheden en asielmotieven, meer bepaald de afpersingen door O. die deel uitmaakt van de

criminele groepering “Los Pelujos” nadat zij een winkeltje was begonnen bij haar thuis om extra inkomsten te genereren, zo hier al enig geloof aan kan worden gehecht - *quod non (infra)* -, geen verband houden met één van de voormelde criteria en bijgevolg niet kunnen worden aanzien als ‘vervolgling’ in de zin van het Verdrag van Genève.

Zo verzoekster in haar verzoekschrift betoogt dat zij deel uitmaakt van een sociale groep gebaseerd op haar beroep (“*commercant*”) en van haar niet verwacht kan worden dat zij een ander beroep gaat uitoefenen en zij nog verwijst naar de “*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia*” van september 2015 waaruit blijkt dat personen in bepaalde beroepen vatbaar zijn voor afpersing, wijst de Raad erop dat overeenkomstig artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer:

“- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en

- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;

- de groep, afhankelijk van de omstandigheden in het land van herkomst, als gemeenschappelijk kenmerk seksuele gerichtheid heeft. Seksuele gerichtheid omvat geen handelingen die volgens het Belgische recht als strafbaar worden beschouwd. Er wordt terdege rekening gehouden met genderaspecten, waaronder genderidentiteit, wanneer moet worden vastgesteld of iemand tot een bepaalde sociale groep behoort of wanneer een kenmerk van een dergelijke groep wordt geïdentificeerd;”

Personen die een beroep van “*commercant*” uitoefenen vallen hier als dusdanig niet onder. De stelling van verzoekster dat zij zou worden vervolgd omdat zij een winkeltje heeft opengehouden bij haar thuis en bijgevolg tot een “sociale groep” zou behoren, is dan ook een te verregaande interpretatie van het begrip sociale groep in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk te behoren tot een specifieke sociale groep.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

2.3.3.1. Verzoekster toont niet aan dat er in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij, wanneer zij naar haar land van herkomst terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt immers vast dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij aanhoudend werd bedreigd door O., een bendelid van “*Los Pelujos*”, laat staan dat zij hierdoor een reëel risico zou lopen op ernstige schade.

2.3.3.1.1. Vooreerst wijst de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht op verzoeksters laatsttijdig verzoek om internationale bescherming. Verzoeksters houding getuigt immers allerminst van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. De Raad benadrukt in dit verband dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asieliinstanties van het onthaalland, *quod non in casu*. Hoewel verzoekster op 15 mei 2018 in België toekwam heeft zij slechts op 14 oktober 2018 een pre-screening doorlopen om zich uiteindelijk op 6 november 2018 vluchteling te verklaren. De argumentatie dat verzoekster in eerste instantie geen weet had dat er een asielpcedure bestond, hetgeen ook blijkt uit het feit dat zij niet werd bijgestaan door een advocaat tijdens haar persoonlijk onderhoud en dat de latino-gemeenschap haar heeft afgeraden om asiel aan te vragen, doch zij na een ontmoeting met een sociaal assistent uiteindelijk besloot een verzoek om internationale bescherming in te dienen, kan allerminst als afdoende verschoning worden aanvaard en kan niet vergoelijken waarom zij al die tijd heeft nagelaten om minstens een poging te ondernemen om zich te verzekeren van een blijvende bescherming tegen de voorgehouden vrees die haar noopte haar land van herkomst te verlaten, dan wel die haar verhindert ernaar terug te keren. Dit klemt des te meer

daar verzoekster zelf aangeeft dat zij zich alsnog kon informeren over de in België bestaande procedures bij een sociaal assistent (administratief dossier, stuk 6, p. 11 en verzoekschrift, p. 5). Daarenboven wordt in de bestreden beslissing terecht gewezen op het feit dat van iemand met haar scholingsniveau, die mensen kent in België en die verklaart Colombia onder andere te hebben verlaten omdat het daar te gevaarlijk was geworden, redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij zich zo snel mogelijk op de hoogte zou stellen van de mogelijkheden die bestaan om bescherming te verkrijgen. Verzoeksters laattijdig verzoek om internationale bescherming vormt aldus een contra-indicatie van de ernst van de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming. Deze vaststelling ondermijnt naar het oordeel van de Raad reeds de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoekster geschetste vrees. De argumentatie in het verzoekschrift kan deze appreciatie niet ombuigen.

2.3.3.1.2. Verder dient te worden opgemerkt dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Verzoekster toont echter niet aan dat zij alle nationale rechtsmiddelen op redelijke wijze heeft uitgeput. Dienaangaande staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt:

“Bovendien moet er op gewezen worden dat u naar eigen zeggen nooit enige hulp of bescherming hebt gezocht in Colombia (CGVS, p.11,15). Er dient in dit verband ook vermeld te worden dat internationale bescherming pas kan worden ingeroepen wanneer alle nationale rechtsmiddelen op redelijke wijze zijn uitgeput, wat in uw geval niet zo is. Daarbij aansluitend kan worden opgemerkt dat u werd gevraagd of het niet mogelijk zou zijn voor u om in een andere regio van Colombia te gaan wonen, zoals de hoofdstad Bogota. U antwoordt dan dat u niet wilt terugkeren naar Colombia omdat u zich veiliger voelt in België en omdat uw financiële kansen beter zijn in België dan in Colombia (CGVS, p.17), wat de indruk versterkt dat economische motieven voor u belangrijker zijn dan de vrees die u inroept. Dit is uiteraard nefast voor uw geloofwaardigheid. Volgens u is uw zoon J. in november 2018 verhuisd naar een ander adres in Medellin (CGVS, p.13) en sindsdien heeft hij niets meer gehoord van O., de man die hem bedreigd had (CGVS, p.11). Gevraagd waarom u niet iets gelijkaardigs hebt geprobeerd om aan O. te ontkomen, houdt u het erop dat u zich niet goed meer voelde in Colombia en “Ik wilde er eerlijk gezegd niet meer blijven.” (CGVS, p.13). Dergelijke uitspraken relativeren opnieuw de vrees die u zou hebben aangezet tot vertrek uit uw land van herkomst.

Over de reden dat u nooit naar de politie bent gestapt zijn uw verklaringen trouwens helemaal niet consistent. U hebt bij DVZ gezegd dat de man die u afperste u had verwittigd dat de lokale politie met hem samenwerkte en dat u geen klacht mocht indienen. U zei toen ook dat niemand u hielp en dat de politie u niet geloofde (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal ontkent u ooit te hebben verklaard dat de politie u niet geloofde, en benadrukt u dat u nooit naar de politie bent gestapt, maar uw zoon wel (CGVS, p.14). Het louter ontkennen van uw verklaringen is evenwel geen afdoende antwoord. U herhaalt tijdens het persoonlijk onderhoud aanvankelijk dat O. u waarschuwde dat u niet naar de politie mocht stappen, en dat hij het zou weten als u dat wel deed (CGVS, p.11). Even later lijkt u uw verklaringen te wijzigen wanneer u zegt dat u ermee dreigde O. aan te geven bij het gerecht, en dat O. daarop uitdagend antwoordde dat u dat mocht proberen, en dat hem niets uitmaakte omdat hem toch niets zou overkomen (CGVS, p.13-14), wat toch een heel andere reactie is. Even later verklaart u dan weer dat u nooit hulp hebt gevraagd aan de politie omdat O. beweerde dat hij samenwerkte met de politie en dat u wel wist wat er met u zou gebeuren als u zou proberen een aangifte te doen.

U legt een kopie neer van een document waaruit moet blijken dat uw zoon klacht heeft ingediend tegen O. wegens afpersing. Daarbij moet meteen vermeld worden dat er aan kopieën weinig bewijswaarde kan worden toegeschreven omdat deze met eenvoudig knip- en plakwerk te vervalsen zijn. Dat u het ontbreken van het origineel toeschrijft aan de kostprijs van een internationale zending (CGVS, p.4), is gezien het feit dat u al van bij het begin van de procedure duidelijk gemaakt werd dat u alle relevante documenten moet voorleggen (DVZ, Vragenlijst CGVS, Punt 1 – Voorafgaandelijk advies) en de vrees die u inroept toch wel opmerkelijk. Volgens uw zeggen gaven de Colombiaanse autoriteiten een vrijblijvend antwoord aan uw zoon na deze klacht (CGVS, p.13). Opvallend genoeg moet u vervolgens toegeven dat u eigenlijk nooit aan uw zoon hebt gevraagd of de politie iets met deze klacht heeft gedaan: “Als je een aangifte doet daar dan is het een lange procedure, het is niet van de ene op de andere dag. Ze hebben hem gezegd dat ze die bende zouden natrekken en het nummer bekijken maar tot op de dag van vandaag heb ik niet gevraagd hoe het juist zit.” (CGVS, p.13). Daarmee geeft u blijk van een merkwaardige desinteresse in de problemen die tot uw vertrek zouden hebben geleid, wat uw geloofwaardigheid verder op de helling zet. Dat uw zoon een klacht heeft ingediend bij de politie is overigens een indicatie dat deze mogelijkheid wel degelijk ook bestond voor u.”

Waar verzoekster in haar verzoekschrift nog aanvoert dat zij heeft aangegeven niet naar de politie te zijn gestapt omdat het algemeen geweten is dat de bendes onder één hoedje spelen met de politie en zij hiertoe nog citeert uit het rapport "*Colombia. Police corruption, including involvement of police officers in drug-related criminal activity and the state response; procedures for filing complaints against police officers for corruption or inaction*" van 'Canada: Immigration and Refugee Board of Canada' van 20 oktober 2011, kan de Raad na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud vooreerst slechts vaststellen dat verzoekster zich te dezen bedient van loutere *post-factum* verklaringen die niet de minste steun vinden in haar verklaringen zoals zij deze in de loop van de administratieve procedure heeft afgelegd en die aldus duidelijk na reflectie tot stand zijn gekomen om haar verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen, doch waarmee zij niet vermag afbreuk te doen aan voormelde pertinente motieven van de bestreden beslissing waarin onder meer wordt vastgesteld dat verzoeksters verklaringen omtrent de reden dat zij nooit naar de politie stapte inconsistent zijn. Bovendien dient te worden opgemerkt dat de door verzoekster aangehaalde informatie (verzoekschrift, p. 5-6) evenmin vermag te tornen aan voormelde vaststellingen. Hoewel uit de informatie blijkt dat sommige leden van de politie activiteiten van nieuwe, illegale, gewapende groeperingen gedogen of ermee samenwerken, kan hieruit niet blijken dat verzoekster *in casu* geen beroep zou kunnen doen op de in Colombia aanwezige autoriteiten.

In zoverre verzoekster erop wijst dat zij thans wel degelijk de originele klacht bijbrengt die haar zoon indiende bij de politie naar aanleiding van de afpersing door O. (verzoekschrift, stuk 3) dient erop gewezen dat uit deze klacht slechts kan blijken dat verzoeksters zoon op 26 november 2018, en dus na het indienen van haar verzoek om internationale bescherming in België, een klacht wegens bedreiging indiende tegen O. bij de politie en hiervan nota werd genomen door de politiedienst te Medellín. Hieruit kan echter geenszins blijken dat verzoekster daadwerkelijk persoonlijke problemen heeft gekend met O., laat staan dat deze haar ervan zouden weerhouden te kunnen terugkeren naar haar land van herkomst. Overigens blijkt uit het feit dat verzoeksters zoon een klacht indiende bij de politie dat zij eveneens over die mogelijkheid beschikte, dewelke zij evenwel niet heeft aangegrepen zoals blijkt uit het voorgaande. Dat haar zoon jong is en geen kinderen heeft, kan niet worden gevolgd nu verzoekster zelf verklaarde dat hij drie kinderen heeft (administratief dossier, stuk 6, p. 10) en kan hoe dan ook geen enkele afbreuk doen aan voormelde vaststellingen.

Aangaande haar desinteresse met betrekking tot de klacht die haar zoon indiende, voert verzoekster nog aan dat zij aangaf geen vertrouwen te hebben gehad in de politiediensten zodat zij ook geen verwachtingen had dat de politie toekomstige afpersing of vervolging zou voorkomen. De Raad merkt te dezen op dat verzoeksters desinteresse wel degelijk onvereenigbaar is met de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming. Van verzoekster mag immers redelijkerwijze worden verwacht dat zij het mogelijke doet om informatie en documenten te verzamelen die haar relaas ondersteunen, alsook dat zij er alles aan zou doen om informatie over haar recente situatie te bekomen, aangezien actuele informatie van primordiaal belang is om de door haar geschetste nood aan internationale bescherming in te schatten. Dergelijk gebrek aan interesse in de evolutie van haar persoonlijke problemen doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door haar geschetste relaas.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat verzoekster, loutere algemene en blote beweringen buiten beschouwing gelaten, bijgevolg geen argumenten aanbrengt die erop zouden kunnen wijzen dat zij, zo al enig geloof zou worden gehecht aan de door haar voorgehouden vervolgingsfeiten *-quod non-*, *in casu* geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de in Colombia aanwezige autoriteiten.

2.3.3.1.3. Daarnaast overweegt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nog op goede gronden als volgt:

"Verder blijken uw verklaringen ook weinig gedetailleerd en doorleefd te zijn. Tijdens het spontaan relaas verwijst u naar bedreigingen vanwege O., waar u ook kwam (CGVS, p.9). Vervolgens vertelt u over de Whatsappberichten die u hebt ontvangen (CGVS, p.9), maar later erkent u dat deze berichten allemaal dateren van na uw vertrek uit Colombia (CGVS, p.16). Gevraagd naar wanneer u ongeveer tot het besluit kwam dat u niet langer in Colombia kon blijven, verwijst u opnieuw heel algemeen naar bedreigingen in 2017, en dat u daarna op twee maanden tijd alles hebt geregeld om naar België te reizen (CGVS, p.10). Het is vreemd dat u niet meer vanuit uw persoonlijke ervaringen een beeld schetst van het ogenblik dat de situatie in Colombia u teveel werd. Ook wanneer u gevraagd wordt naar hoe vaak of met welke frequentie O. bedreigingen tegen u heeft geuit, blijft u zeer vaag: u hebt het dan enkel nog over wekelijkse afpersing toen u de winkel uitbaatte en Whatsapp-berichten van nadat uw winkel gesloten was (CGVS, p.15). Overigens hebt u van die Whatsapp-berichten de originelen niet kunnen

laten zien omdat uw gsm niet meer goed werkt (CGVS, p.15), waardoor het Commissariaat-generaal niet eens in staat is om het bestaan van deze berichten te verifiëren. In alle geval is het zeer opmerkelijk dat u aangeeft te zijn gevlucht voor het terreurbewind van een bendelid, maar toch zo aan de oppervlakte blijft als u spreekt over de omstandigheden van uw vertrek.”

Waar verzoekster in haar verzoekschrift verduidelijkt dat de bedreigingen constant zijn zodat het moeilijk is om een aantal of data te plakken op de bedreigingen, komt zij in wezen niet verder tot het louter minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen hetgeen op zich bezwaarlijk als een dienstig verweer kan worden beschouwd en waarmee zij er dan ook niet in slaagt om voormelde vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht te plaatsen. Verzoekster brengt met de argumentatie in het verzoekschrift overigens geen enkel valabele verklaring bij om de ondoorleefdheid en vaagheid van haar verklaringen te verklaren of te weerleggen. Bovendien laat verzoekster tot op heden na om de originele WhatsApp-berichten van O. bij te brengen.

2.3.3.1.4. Tevens considereert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nog op goede gronden als volgt:

“Het is daarenboven bizar dat O. en “Los Pelujos” uw zoon voor het eerst bedreigden in november 2018 (CGVS, p.14), ettelijke maanden na uw vertrek uit Colombia (CGVS, p.11). U beweert namelijk dat u werd afgeperst toen u op uw thuisadres een winkeltje opendeed, en dat O. u bij u thuis kwam bedreigen (CGVS, p.9). Uw zoon J. woonde altijd samen met u op datzelfde adres voor uw vertrek uit Colombia (CGVS, p.10). Het mag dan ook verwondering wekken dat O. u bleef belagen omdat hij geld wilde, en u toch nooit is komen zoeken op uw thuisadres, waar nog steeds verwanten van u woonden. Nog volgens u zijn uw zoon en dochter pas op een ander adres gaan wonen nadat O. uw zoon had bedreigd, dus in november 2018 (CGVS, p.10-11,13). O. kent blijkbaar ook het adres van uw ouders en “Los Pelujos” hebben één keer iemand naar het huis van uw ouders gestuurd om naar u te komen vragen (CGVS, p.14). Aangezien u O. hebt geblokkeerd op Whatsapp (CGVS, p.16) en uw familieleden zijn vertrokken uit het huis waar O. jullie wist wonen (CGVS, p.10-11) zouden uw ouders het laatste aanknopingspunt zijn voor “Los Pelujos” om u terug te vinden, dan wel om druk op u uit te oefenen. Dat deze bende zich niet de moeite getroost heeft om via uw ouders contact met u op te nemen, is op zijn zachtst gezegd eigenaardig gezien de door u geschetste gang van zaken. Hieruit blijkt in elk geval niet dat deze bende hardnekkig naar u op zoek zou zijn.”

Verzoekster beargumenteert in het verzoekschrift dat O. niet dadelijk besepte dat zij het land had verlaten en haar zoon pas is gaan zoeken op het ogenblik dat hij dit wel doorhad. Zij vervolgt nog dat O. haar in het verleden bij haar thuis vond om haar af te persen, zodat het niet nodig was om naar haar ouders te gaan, alsook dat haar zoon wel bedreigd werd bij haar ouders. De Raad stelt vast dat verzoekster zich met haar betoog in het verzoekschrift in wezen beperkt tot het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen echter op zich niet kan volstaan om de terechte motieven van de bestreden beslissing dienaangaande te verklaren of te weerleggen.

Zo verzoekster in het verzoekschrift aanhaalt dat zij met de nieuwe stukken (verzoekschrift, stuk 4) aantoonde dat haar zoon genoodzaakt was om het land te verlaten ten gevolge van de bedreigingen door “Los Pelujos” en zich nu noodgedwongen in Spanje bevindt, dient erop gewezen dat de stukken niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging zoals voorgeschreven door artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan. Deze stukken kunnen derhalve niet in overweging worden genomen. Hoe dan ook kan uit de tickets slechts blijken dat verzoeksters zoon vliegtuigtickets aankocht om op 27 maart 2019 van Medellin, Colombia naar Madrid, Spanje te vliegen en om op 4 april 2019 terug te keren naar Medellin, Colombia, alsook dat hij een hotel boekte in Madrid voor de periode van 28 maart tot 31 maart. Uit de kopieën van twee bladzijden van een paspoort kan vooreerst niet worden afgeleid aan wie dit paspoort toebehoort. Zelfs zo wordt aangenomen dat het paspoort aan verzoeksters zoon toebehoort, zijn er slechts stempels zichtbaar van onder meer 27 maart 2019 uit Colombia en op 28 maart 2019 van Madrid, doch wordt er geen zicht geboden op eventuele andere stempels op andere pagina's van het paspoort. Hieruit kan derhalve allerminst blijken dat verzoeksters zoon thans in Spanje zou moeten verblijven omwille van de door verzoekster geschetste problemen in Colombia met O. en de bende “Los Pelujos”.

2.3.3.1.5. Met het betoog dat veel mensen actief zijn onder een pseudoniem op Facebook, dat zij niets wilde verbergen maar zij louter vergeten was te vermelden dat zij een alias hanteerde op Facebook, dat

het Commissariaat-generaal niets aanhaalt van de Facebookpagina van verzoekster dat tegenstrijdig is met haar verklaringen en zij bovendien niet erg actief is op Facebook, beperkt verzoekster zich wederom in het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, waarmee zij echter niet vermag afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen en overwegingen waar dienaangaande in de bestreden beslissing staat te lezen:

“Het Commissariaat-generaal wenst ook aan te stippen dat u om onduidelijke redenen mist spuit over uw activiteiten op sociale media. Hoewel u aanvankelijk ontkent een alias te gebruiken en zegt op Facebook actief te zijn onder uw eigen volledige naam (CGVS, p.5), geeft u later toe dat u ook de naam “M. Lo.” gebruikt (CGVS, p.16). Volgens u hebt u in Europa een nieuw profiel aangemaakt, en moest u een andere naam gebruiken omdat uw eigen naam reeds verbonden was aan uw eerste profiel. U had de vraag naar andere namen die u gebruikte geïnterpreteerd als een vraag naar een “bendenaam” (CGVS, p.16). Daar waar het Commissariaat-generaal eventueel begrip zou kunnen opbrengen voor verwarring omtrent wat als een alias beschouwd zou worden, dient erop te worden gewezen dat uw achternaam niet “Lo.” is, maar wel L.G., dat het internetadres ((...)) aantoont dat dit profiel werd aangemaakt onder uw eigen volledige naam en dat u dus de naam hebt veranderd, en dat uit aan het administratieve dossier toegevoegde screenshots blijkt dat u dit profiel in werkelijk reeds gebruikt sinds 2015. Dat uw verklaringen ook daar niet stroken met de waarheid, is een laatste punt dat uw geloofwaardigheid ondermijnt. Een en ander doet namelijk vermoeden dat u het bestaan van dit profiel liever verborgen had gehouden.”

2.3.3.2. Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet staat in de aanvullende nota van 20 januari 2020 (rechtsplegingsdossier, stuk 13) nog te lezen als volgt:

“Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

[...]

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus République de Colombia: Situation sécuritaire van 7 juni 2018, beschikbaar op https://www.cavs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_Colombie_situation_sécuritaire_20180607.pdf, en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.CQVs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf, blijkt [...] duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander (regio Catatumbo), Arauca, de Pacific regio (Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco), Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 slechts 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen 458 burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld is bijgevolg zeer beperkt in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, namelijk 50 miljoen in 2019 <http://worldDODulationreview.com/countries/colombia-DODulation/>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, de Pacific regio, Antioquia, Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel gevisieerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

In zoverre verzoekster aanvoert dat de informatie waarop het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich steunt dateert van 2015 en 2018 en bijgevolg niet recent genoeg is om de situatie te beoordelen, dient erop gewezen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Colombia in het algemeen en Medellin in het bijzonder onder meer steunt op de COI Focus "République de Colombie. Situation sécuritaire" van 7 juni 2018, de COI Focus "Colombia. Veiligheidssituatie" van 13 november 2019, zodat dit verweer niet dienstig is.

Voor het overige beperkt verzoekster zich in wezen tot het betwisten van dit besluit, het verwijzen naar artikelen handelend over de situatie in Medellin (verzoekschrift, stuk 5) en de stelling dat het aantal moorden die worden toegeschreven aan geweld van gewapende bendes en tekortkomingen van de veiligheidsdiensten toenemen, waarmee zij echter niet aantoonde dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct, dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De door verzoekster aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse is gesteund.

2.3.3.3. Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ook de overige door verzoekster voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen. Aangaande deze documenten wordt in de bestreden beslissing nog op goede gronden overwogen als volgt:

"De overige documenten die u hebt neergelegd vermogen niet om deze inschatting om te buigen. Uw paspoort toont slechts uw identiteit en nationaliteit aan, dewelke in deze beslissing niet worden betwijfeld. De overlijdensakte houdt geen rechtstreeks verband met de door u ingeroepen feiten. De afbeeldingen van berichten over veiligheidsincidenten, en de nieuwsartikels die u hebt neergelegd alsook de video's die u wilde tonen en die tijdens een pauze in het gehoor werden bekeken (CGVS, p.13) houden evenmin rechtstreeks verband met de door u ingeroepen feiten, maar verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie, die hieronder verder wordt besproken."

Verzoekster voert geen enkel concreet verweer tegen deze motieven zodat zij onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne gemaakt.

De thans voorgelegde kopie van enkele bladzijden uit het paspoort van verzoeksters dochter (rechtsplegingsdossier, stuk 11) kan evenmin de ongeloofwaardig geachte feiten die aan de grondslag liggen van haar verzoek om internationale bescherming herstellen. Uit dit paspoort kan enkel blijken dat

verzoeksters dochter op datum van 12 december 2019 zich heeft aangeboden aan de Colombiaanse migratiediensten en op 13 december 2019 in Madrid, doch hieruit kan geenszins een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin worden afgeleid.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Waar verzoekster in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend twintig door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER